

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Při čtení evangelia nasloucháme tomu, jak Ježíš projevuje nemocným soucit ...

ROK SVATÉHO JOSEFA

Milovaný otec, citlivý otec, poslušný a přívětivý, otec tvořivě odvážný, setrvávající ve stínu ...

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Damián Jiří Škoda
Květa Zažimalová
Ludmila Koukalová

další autoři příspěvků

Jan Zach (Jan)

autoři fotografií

Andrew Neel - str. 16
Květa Zažimalová - str. 17
Oblastní charita Jihlava - str. 19

jazyková korektura

Květa Zažimalová

typografická úprava

David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farností. Neprodejné.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	Slovo otce Damiána
4	Slovo otce biskupa Vojtěcha / Rok svatého Josefa
6	Já a svatý Josef
8	Postní pátky se svatým Josefem / Veliký Pán Ježíš
10	Rozhovor s ...
12	Kalendář / P. František Lízna
13	Jak jsem se seznámil s páterem Františkem
15	Perpetua a Felicita
16	Aby se nám tam líbilo
17	Oprava varhan ...
18	Kdo je Tomáš Jerábek?
19	Rozhovor s ...
20	Velikonoce ve farnostech ...
21	Šúsaku Endó, Samuraj / Božský tanec ...
22	Odvěkou láskou jsem tě miloval
23	Ze života farnosti

Uzávěrka příštího čísla bude 6. června 2021!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 25,- Kč.

Příspěť na Věžník lze nově také na účet,
který byl pro Věžník vytvořen.
K platbě lze použít tento QR kód.
Číslo účtu je: 1593528066/3030

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Milí farníci,

prožíváme dobu postní. Již rok, kromě určité přestávky o prázdninách a v září, trvají vládní omezení kvůli „čínské chřipce“. Je to velká zkouška, pro některé více po fyzické stránce, pro některé zase po psychické stránce, a pro mnohé po jejich duchovní stránce. Člověk je jednota. Má tělo a má duši. Při čtení evangelia nasloucháme tomu, jak Ježíš projevuje nemocným soucit, jak nás v blahoslavenstvích vybízí, abychom navštěvovali nemocné, protože ví, jak je to pro jejich fyzické, ale i psychické a duševní zdraví velmi důležité. I když víme, že navštěvovat člověka, který má infekční nemoc, není moc rozumné, protože by měl člověk dodržovat určitá pravidla, aby se sám ne nakazil. Ale pokud je to nutné, tak ať dodržuje co nejlépe „pravidla“ a daného člověka navštíví.

Přes to všechno, že máme dbát o dar zdraví těla, je to dar nám svěřený, tak je dobře si uvědomit, že nejhorší na tomto světě není nemoc těla, ale nemoc duše, tedy hřích. Hřích je největší zlo na světě. Když tedy v těchto dnech zvláště při křížových cestách „hledíme“ na Krista, který pro nás trpí, nese kříž a z lásky pro spásu člověka umírá na kříži, tak si jako křesťané uvědomujeme, že daleko důležitější než zdraví tělesné je zdraví duševní, tedy žít v milosti posvěcující (nežít ve smrtelném hříchu). A Kristus Pán nám to sám připomíná, když říká: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?*“ (Mt 16, 24-26)

Nechci brát na lehkou váhu různé fyzické nemoci a utrpení, když to na člověka dolehne, tak je to mnohdy těžký kříž a potřebuje kolem sebe někoho, kdo mu pomůže ho „poponášet dál“ za Kristem. Ale na druhou stranu. Můžeme si položit jako křesťané otázku: Co je horší, umřít na nějakou fyzickou nemoc, ale být připraveni po

duchovní stránce, zaopatření svatými svátostmi a tím pádem „jít do nebe, či do očistce (pokud bychom nebyli dokonale očištěni)“, anebo zemřít „na stáří“, ale nepřipraven, ve smrtelném hříchu? Samozřejmě nevíme, zda-li daný člověk nestačil na poslední chvíli ještě litovat, proto se modlíme za každého člověka, obětujeme za něho mše svaté. Nedávno jsem o tom hovořil s jedním knězem. Říkal jsem mu, že jsem za tento rok, co víme o „čínské chřipce“, která se šíří, zatím ještě nepohrblval nikoho, kdo by zemřel na tuto nemoc, ale musím se přiznat, že jsem pohrblval lidi, o kterých vím, že s největší pravděpodobností nebyli „připravení“, někteří dlouhé roky nechodili do kostela, ke svátostem a někteří žili i v neuspořádaných svazcích. Mně nepřísluší tyto lidi soudit a ani bych se to neodvážil, to dělá Bůh a já se za tyto lidi snažím modlit, sloužit mše svaté a je-li to možné, tak jim pomoci. Ale znovu mě to vede ke Kristovým slovům: „*Bděte, protože nevíte, který den váš Pán přijde.*“ (Mt 24, 42) Nevíme, kdy Pán přijde a kdy si nás povolá. Snažme se žít tak, ať jsme na tuto chvíli setkání s Ním připraveni.

Kéž tedy tyto velikonoční svátky a události, které máme prožívat, na základě „světa ve kterém žijeme“, nám pomáhají stále lépe pronikat pravdu, která na těchto stránkách už jednou zazněla: „*V Kristově kříži je spása, v kříži je život, v kříži je posila, v kříži je obrana proti nepřítelům, v kříži je zdroj nebeské radosti. Zjednodušeně řečeno: v kříži je všechno, co potřebujeme pro náš každodenní život, abychom ho nežili naprázdno, nýbrž plně jako křesťané uprostřed tohoto světa, a jednou abychom dosáhli věčné spásy.*“

Milostí plně prožití svátků velikonočních. To vám všem, vašim rodinám a známým přeje, vyprošuje

váš otec Damián

SLOVO OTCE BISKUPA VOJTĚCHA NA ZAČÁTKU POSTNÍ DOBY

Milé sestry, milí bratři,

žijeme ve zrychlené době, jejíž směr určíme do velké míry mediální zprávy, které vytvářejí jakousi virtuální realitu našeho života, ne zcela odpovídající tomu, který většina lidí opravdu prožívá. Zahlcování všemi možnými informacemi nemáme často ani čas v klidu rozlišit jejich důležitost a vstřebáváme negativní balast, který nás zneklidňuje a ubírá vnitřní pokoj a životní energii. A právě do naší aktuální situace znějí osvobozující slova evangelia: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věřte evangeliu...“

Stojíme na prahu doby zvláštní přípravy na slavení velikonočních událostí. Doby pokorné pravdivosti k sobě, k druhým i k Bohu. Doby, kdy máme pravdivě poznávat trpícího Pána a sebe v jeho službě. Toto poznání pravdy na jednu stranu

bolí, na druhou stranu nás činí svobodnými. Čtyřicet dní teď před námi stojí jako velká příležitost k obnově jedinečného a zcela základního vztahu s Trojjediným Bohem, který započal naším křtem. Obnova křestního vyznání o Velikonoční vigílii má tento náš proces postní obnovy dovést.

Po prohloubení našeho obrácení a po smíření s Bohem v upřímně přijaté svátosti pokání by nás Bůh měl nalézt jako společenství svých přátel, které chce po Ježíšově vzoru odmitat každé pokušení a růst ve vzájemné lásce a věrnosti nebeskému Otci.

Sestry a bratři: „Obratě se a věřte evangeliu.“ Ze srdce Vám k tomu žehnám.

Váš biskup Vojtěch

ROK SVATÉHO JOSEFA

Milovaný otec, citlivý otec, poslušný a přívětivý, otec tvořivě odvážný, setrvávající ve stínu – těmito přívlastky charakterizuje papež František sv. Josefa v apoštolském listu „*Patris corde – Otcovským srdcem*“, který byl zveřejněn u příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve. Dekretem *Quemadmodum Deus*, podepsaným 8. prosince 1870, přiřkl tento titul Mariinu snoubenci blahoslavený papež Pius IX. A papež František dne 8. 12. 2020 vyhlásil zvláštní rok věnovaný Ježíšovu pěstounovi.

Sv. Josef jako vzor skryté činnosti

Uprostřed současné celosvětové krize „můžeme zakoušet, že naše životy jsou spřádány a nesený obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších

show [...]. Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsvětat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost,“ píše papež. Právě tak jako sv. Josef, muž stojící mimo pozornost, „diskrétní a skrytý člověk“, v němž můžeme hledat „přímluvce, pomocníka a průvodce těžkými časy. Svatý Josef nám připomíná, že všichni ti, kdo se zdánlivě skrývají nebo jsou v „druhé linii“, mají výjimečně činný podíl na dějinách spásy.“ Svatý Josef vyjádřil své otcovství konkrétně, když „učinil ze svého života službu, obětoval ho mysteriu vtělení [...], cele odevdal sebe, svůj život a svoji práci, přetvořil svoje lidské povolání k rodinné lásce v nadlidskou obět sebe, svého srdce a všech schopností, v lásku danou do služeb Mesiáše

Křesťanský realismus je statečným přijetím skutečnosti

Svatý Josef je také přívětivým otcem,

který „přijímá Marii bez předběžných podmínek“, což je velmi důležité také dnes – pokračuje František - „v tomto světě, kdy je psychologické, verbální i fyzické násilí páchané na ženě evidentní“. Mariin snoubenec je také tím, kdo v důvěře v Pána přijímá do svého života události, kterým nerozumí. **Nepoddává se zklamání, nereaguje vzpourou, nechává stranou své úsudky, „neupadá do trpné rezignace, nýbrž odvážně a statečně se nasazuje“.** **Jakoby nám Bůh skrze sv. Josefa opakoval: „Nebojte se!“**

Josef nás tedy učí, že věřit neznamená nacházet snadná „útěšná řešení“; on totiž „nehledal zkratky“, nýbrž stavěl se čelem ke skutečnosti a přijímal za ni odpovědnost. Podobně také jeho příklad vede k přijímání druhých, takových, jací jsou, a „k náklonnosti ke slabým, protože Bůh volí to, co je slabé“.

Umění měnit problémy v příležitosti

Apoštolský list dále vyzdvihuje „tvůrčí odvahu“ sv. Josefa, která „umí měnit problém v příležitost a vždycky dává přednost důvěře v Prozřetel-nost. Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznamená to, že nás opustil, nýbrž že důvěřuje nám a tomu, co můžeme navrhnout, vynalézt a najít.“ **Josef je nucen řešit rovněž běžné rodinné problémy, když se ocitl v Egyptě a musel zabezpečit život Svaté rodiny. „Myslím, že v tomto smyslu je svatý Josef opravdu zvláštním patronem všech, kdo musejí opouštět svoji vlast kvůli válkám, nenávisť, perzekucím a bídě,“** dodává papež František. Těmuž se musíme od Josefa učit také my.

Patron důstojnosti práce

Tesař, poctivě pracující na zajištění životy své rodiny, nás učí také „hodnotě, důstoj-

nosti a radosti“ plynoucí z toho, že můžeme jíst chléb, který je plodem naší práce. Papež František s odkazem na tyto rysy sv. Josefa, zdůrazňované už od encykliky *Rerum novarum*, poukazuje na naléhavost sociální otázky a nezaměstnanosti, rovněž v zemích, kde se žije v jistém blahobytu. „*Práce se stává účastí na samotném díle spásy*“ – podotýká papež. Není jen příležitostí k seberealizaci, ale také „*k realizaci oné původní buňky společnosti, kterou je rodina. Rodina, které se nedostává práce, je více vystavena těžkostem, napětím, rozkolům, a dokonce zoufalému a zoufajícimu pokušení rozkladu. Jak lze mluvit o lidské důstojnosti bez snahy o to, aby měli všichni a každý možnost důstojné obživy?*“ – táže se František. A vybízí „*k přehodnocení našich priorit*“, aby žádný člověk a žádná rodina nezůstávali bez práce.

Láska prostá majetnictví

„*Otcem se člověk nerodí, nýbrž stává,“* nejde o to přivést dítě na svět, nýbrž přijmout je a pečovat o ně. V dnešní společnosti však naneštěstí jakoby „*děti byly sirotky*“, často se jim nedostává otce, který by synovi předával zkušenost života a reality. Otec nemá své děti zadržovat, věznit, vlastnit, ale uvádět je do schopnosti rozhodovat, užívat své svobody a hledat řešení. V tom se projevuje cudnost a čistota Josefova. Miluje láskou, která je prostá majetnického přístupu. „*Sám Bůh miluje člověka čistou láskou, dává mu také svobodu pochytit a stavět se na odpor. Logika lásky je vždycky logikou svobody a Josef dovedl milovat mimořádně svobodně. Nikdy nestavěl sebe do středu. Uměl opustit střed a činit středem svého života Marii a Ježíše,*“ poznamenává František. Josefovo štěstí spočívá v sebedarování, v jeho mlčení nenajdeme stížnosti, nýbrž projev konkrétní důvěry.

Postava Mariina snoubence je tedy mimořádně významná v dnešním světě, který potřebuje otce, ale odmítá pány – totiž ty, kdo chtějí „vlastněním druhého vyplnit svoji vnitřní prázdnotu, odmítá ty, kdo zaměňují autoritu za autoritativnost, službu za servilitu, konfrontaci za útisk, charitu za vyživování, sílu za destrukci. Každé pravé povolání se rodí ze sebedarování...“ – zdůrazňuje Svatý otec.

Františkova osobní modlitba ke sv. Josefovi

V poznámce č. 10 apoštolského listu „*Patris corde*“ prozrazuje papež František také jeden detail o své osobní blízkosti ke sv. Josefu. Již více než čtyřicet let denně recituje modlitbu

převzatou z modlitební knížky ženské kongregace Ježíše a Marie, vydané v 19. století. Jak dodává, vyjadřuje úctu a důvěru, ale také „určitou provokaci“: „**Ať mi neříkají, že jsem tě vzýval nadarmo, a ponevaž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukáž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc.**“

Apoštolský list „*Patris corde*“ doprovází dekret apoštolské penitenciárie, který ohlašuje zvláštní Rok sv. Josefa vyhlášený papežem a stanovuje podmínky pro získání odpustků.

Zdroj: Vatican News

JÁ A SVATÝ JOSEF

Letošní rok byl papežem Františkem vyhlášen Rokem svatého Josefa. Je tomu 150 let, kdy byl svatý Josef prohlášen za Ochránce všeobecné církve, a proto k němu letos papež zaměřuje větší pozornost.

V naší farnosti jsem oslovila několik Josefů s anketní otázkou na téma Já a svatý Josef. Jak to se svým patronem mají? Jaké souvislosti se jim vybaví?

19. března, sv. Josefa, Snoubence Panny Marie

Narodil se v Nazaretě, pracoval jako tesař, tedy dělník. Spolu s Pannou Marií vychovávali Ježíše, píše o něm evangelisté Matouš a Lukáš. Na východě jej slavili asi již v 9. století, v Římě se začal slavit v polovině 15. století. V 16. století byl svátek zaveden v celé církvi. Od roku 1654 je připočten k českým patronům.

Co se mě týče, své jmeniny slavím na svátek sv. Josefa Kalasanského, 25. srpna. Je to proto, že jsem se narodil až po obou svátcích sv. Josefa (19.3. a 1.5.). Za svého ochránce ale přesto považuji hlavně sv. Josefa z Nazareta. Beru to tak, že i Josef Kalasanský se jmenoval po něm, máme tedy patrona společného.

Josef Vrátil

Josef

Josef - jméno, které jsem dostal po svém kmotrovi, jsem v životě moc nepoužíval. Snad jen na úředních listech. Jako dítě jsem moc nechápal, proč ho mám, když každý na mne volal Pepo, Pepíku. Když jsem byl starší, pochopil jsem, že Josef je jméno v kalendáři, 19. března, a slaví ho nejen Josefové, ale i mnoho jiných, kteří se rádi připojí. Teď ve stáří ho beru jako ústřední postavu v betlémské rodině, kde mnozí návštěvníci neustále řeší, zda Josef stojí vpravo nebo vlevo u jeslíček. Jméno Josef jsem dostal při narození a jsem spokojen, nikdy mě nezklamalo.

Josef Novotný

Nablízku jako nikdo jiný

U jména dítě je dobré, že si své jméno nevybírají. A tak jim rodiče dají nejenom jméno, ale i přidělí křestního patrona, tak jako se to stalo i mně. Bohužel o svatém Josefovi toho moc nevíme, jako třeba o sv. Martinovi či o svatě Kateřině Sienské. Přesto má sv. Josef něco, co by určitě sv. Martin či sv. Kateřina za vše vyměnili. Prožíval každodenní životní situace po boku Marie a Ježíše mnoho let a byl jim nablízku, jak nikdo jiný.

I když je jméno Josef v posledních desetiletích na ústupu, co se týče oblíbenosti u rodičů novoro-

zenců, tak hlavní patron tohoto jména má v dnešní společnosti velký potenciál.

Josef Kolba

Návrat ke kořenům

Probíhá Rok svatého Josefa. Jsem nositelem tohoto jména a někdy se vracím ve vzpomínkách, jak jsme kdysi svátek slavili. Je to již delší doba, větší odstup, ale ne tak dlouho, aby už ve vzpomínkách nás starších vymizel. Změnil se počet lidí, kteří toto jméno nosí. Před osmdesáti lety to bylo jméno běžné a nositelé byli na něho hrdí. Projevovalo se to následně i tím, že svátek se světil a veřejně oslavoval. Leckdo si z pamětníků vzpomíná, jak v den svatého Josefa 19.3. po ulicích procházela kapela a vyhrávala Josefům. Ještě více se slavil Josef v kruhu věřících a v kostele.

Před druhým vatikánským koncilem, kdy se slavila mše svatá ještě v latinském jazyce, existovala nevolená funkce tzv. „celfotra“. Byl to člověk, který svým způsobem vedl či doprovázel shromáždění jak v kostele, tak při poutích, pohřbech, různých procesích, vyplňoval hluchá místa nebo přestávky při různých církevních oslavách i při latinských mších svatých, předmodlival se, předzpěvoval.

Před osmdesáti a více lety zastával tuto službu doprovázení průvodu a při některých svátostinách pan Josef Štumar starší. Při ranní mši v neděli se modlil Vyznání víry, naděje a lásky spolu s celým kostelem, protože Gloria a Credo se kněz modlil nebo zpíval latinsky. Než kněz vystoupil na kazatelnu ke čtení perikop, zanotoval pan Štumar žalm: *Mluv, Pane, neb žádá Tebe slyšet sluha Tvůj*. A dále se po prvních slovech přidali ostatní. Při odchodu z kostela začal zpívat píseň ke svatému Josefu nebo ke svaté rodině. Lidé se více ke svatému Josefu utíkali ve svých potřebách, protože on je velice mocný.

Před úpravou liturgického prostoru stávala v našem farním kostele socha sv. Josefa pěstouna. Byla umístěna na konzole ve vítězném oblouku, teď je pravděpodobně někde v depozitáři. Pokud by to bylo možné, myslím si, že by se mohla do kostela vrátit, když právě probíhá ten Rok svatého Josefa, Podpořila by se tak úcta k němu.

Jeho přímluva by byla zvláště dnes žádoucí a dobrá. Je doba, kdy prožíváme krizi rodin, farnosti, církve, společnosti. Svatý Josef je patronem

rodin, církve. Snad by prospělo, kdyby se naše modlitby k němu zintenzivněly. Dříve se po každé mši svaté modlila modlitba k svatému Josefu, která je v kancionále pod číslem 11.

Ať vzýváme s větší důvěrou patrona rodin a církve, věrného pomocníka v těžkostech, ať na něho pamatujeme a vzýváme v modlitbách.

Josef Bílý

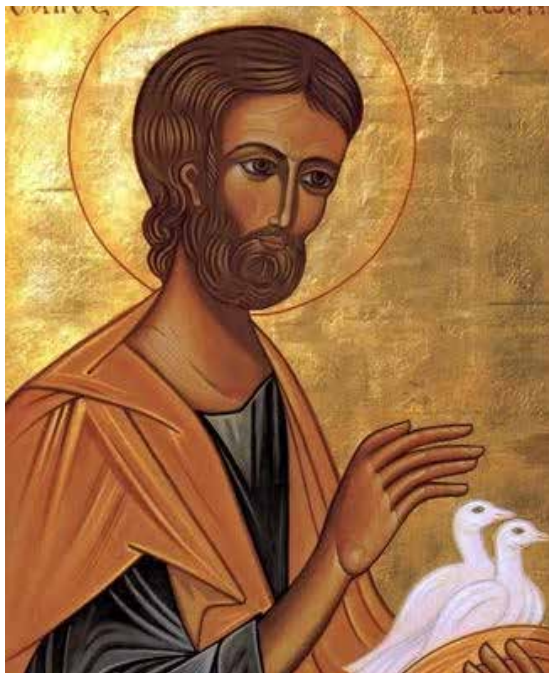
pro Věžník připravila
Ludmila Koukalová

**Zdráv buď, ochránce Vykupitele,
a snoubenče Panny Marie.
Tobě Bůh svěřil svého Syna,
v tebe doufala Maria.**

**S tebou se Kristus stal člověkem.
Svatý Josefe, ukaž se otcem i nám,
ved' nás cestou života.**

**Vypros nám milost, milosrdenství a odvahu,
a braň nás před vším zlem. Amen.**

(papež František, list *Patris corde*)

POSTNÍ PÁTKY SE SVATÝM JOSEFEM

Od 8. prosince 2020 běží Rok sv. Josefa, který vyhlásil papež František. Proto i postní pátky chceme prožít s touto výjimečnou postavou. Diecézní katechetické centrum zve na duchovní promluvy ke sv. Josefovi, které si můžete poslechnout přes Youtube kanál Katedrála Petrov v postní pátky od 18:15 (online) nebo později ze záznamu.

Program:

- 19. 2. 2021 - sv. Josef v Písmu svatém - R. D. Zdeněk Dršťka
- 26. 2. 2021 - sv. Josef v církvi - Mons. Jiří Mikulášek
- 5. 3. 2021 - sv. Josef a práce - jáhen Jiří Dyčka
- 12. 3. 2021 - sv. Josef a rodina - jáhen Josef Múčka
- 19. 3. 2021 - sv. Josef a duchovní život - R. D. Jindřich Kotvrda

Biskupství brněnské

VELIKÝ PÁN JEŽÍŠ

Jako malý kluk jsem chodíval na křížové cesty, prožíval jsem je jako hrdinské dobrodružství. Zíral jsem na vyřezávané obrazy křížových zastavení a všechno na mě působilo velice silně, bylo to všechno veliké. Byl jsem malý kluk uprostřed tehdy velikého davu věřících ve velikém kostele svatého Jakuba v Jihlavě. Varhanní píšťaly buřácely smutnou melodii, na obrazech se vzpínali koně, vlály prapory, ježila se kopí a hrozné zbraně vojáků, svalnatí polonazí chlapi v divně otrhaných oblecích a botách s ustříženými špičkami, kyje a vousy velekněží. A mezi tím vším čněl veliký bílý Kristus. Veliký a vítězný, i když ležel na zemi. Vážný, smutný. Jakoby celým svým vzezřením říkal: „*Dělejte si, co chcete, na mě nemáte! A dokonce Vám nakonec ještě všechno odpustím. Já jsem totiž veliký Pán Ježíš!*“

Později jsem byl v ministrantském a cítil jsem se jako Kristus rytíř. Měl jsem roucho a někdy jsem se dostal i k svícnu, který měl zase bodec. Sice na něm byla nabodnutá svíčka, ale byl mosazný a velký a těžký a já ho unesl. Když jsem trochu vyrostl, mohl jsem před bohoslužbou a těsně po ní kráčet kostelem s velikým zhasínákem a

buďto rozsvítit, anebo zase zhasnout svíčky. Opět jsem mohl Pánu Bohu a lidem prokázat, jak jsem vyrostl a jak jsem zručný v zacházení s tou dlouhou tyčí, která mi nakonec vždycky připomínala kopí. A když jsem byl ještě starší a větší a přišel jsem do kostela včas, dostal jsem dokonce možnost nést křížek v čele průvodu. Připadal jsem si jako Kristus praporečník. Díky těmto zálibám a aktivitám jsem pak možná prošel pubertou a obdobím vzdoru proti chození do kostela bez úhony, tyhle kratochvíle mě dost bavily. A s triumfálním pocitem prožívání víry se tak musím vyrovnávat dodnes. S velikonočním příběhem totiž velikost a pompa, byť by byla ve vítězství dobra nad zlem, nebo uslechtilosti nad zlobou, má pramálo společného. Tak se mi to alespoň zdá, když čtu evangelium svatého Marka.

Hned na Květnou neděli se na scénu dostává oslík. Výslovně je psáno, že na oslíkovi dosud nikdo neseděl. Jak se asi chová pod sedlem, spíš pod zadkem, oslík, na kterém dosud nikdo neseděl? Jak vznešená jízda na takovém zvířeti to asi byla? Jestli on si Pán Ježíš trochu nedělal legraci z těch potentátů, kteří do Jeruzaléma na svátky

taky přijeli. Třeba hned Pilát a Herodes. Přes rok tam nebydli, ale přijeli se ukázat. Strašně důležití, velcí. Vjížděli na ohnivých nebo na bílých koních, vlály prapory a ježila se kopí, burácel zpěv a zněly píšťaly. Mladí, zdraví, svalnatí vojáci pochodovali. A po nich vjel, vcupital na nevycválaném oslíkoví galilejský prorok Ježíš a učedníci volali slova žalmu: „*Hosana - Zachraň nás!*“

Důležití a vážní a velcí byli Ti všichni, jejichž politické spory Pána Ježíše semlely. Velekněží chtěli odstranit proroka, co je kritizoval. Hlavně potichu a rychle, rukou Piláta, hodit to na něj, my nic, to on. Pilát zase kul proti velekněžím svoje pikle. Chtěl je ponížít. To, že nemohou sami odstranit nějakého bláznivého proroka. Tak Ježíše prohlásil židovským králem, nechal ho brutálně zmlátit, potupit a udělal veřejné představení. Přesně to, co velekněží nechtěli. Pilát se napařoval, že on má moc krále Židů zabít nebo propustit. A venku byli demonstranti. Šli podpořit svého hrdinu, bojovníka za svobodu, jistě odvážného Barabáše - vraha. Pilát věděl, že venku budou. Těšil se, jak si se všemi pohraje, až jim dá vybrat: koho mám ponížít a koho povýšit? Revolucionáře, nebo zmláceného krále, kterého si přivedli velekněží? Možná se těšil, že poštvе demonstranty proti velekněžím... kdo ví? Jak to bývá, každá strana strašně chtěla prosadit něco svého. Velekněží, Pilát, demonstranti.

Známe to, politika. I přes mrtvolu. Ideje, myšlenky, velké a malé cíle. A uprostřed velkých politických sporů stojí malý nešťastník. Nula, zbitý, muž bolesti, nikdo, na koho by bylo hezké jen se podívat. Obětní beránek. Hromosvod. Byl mimo. Jako tak mnoho lidí i dnes. A k nim se Pán Ježíš přidává, aby věděli, že mimo nejsou. Protože Pán Bůh se v Pánu Ježíši postavil na stranu všech, kdo jsou považováni za nuly, za zkrachovalé existence.

Byl počítán mezi zločince. Bylo s ním jen pár žen, z rodiny jenom matka a jediný učedník. Jeho smrt nebyla veliká. Ve své době neznamenala nic. Jediná mimořádná událost, kterou svatý Marek uvádí, je tma od poledne do tří hodin. Ale asi to nebylo zase nic tak velikého, protože si během ní dál dělali někteří z Pána Ježíše legraci. Spíš asi nějaké šero, jako před bouří, šero, kterého se leknou ti, co nejsou moc velcí hrdinové. Pak Ježíš vykřikl a umřel. A pak se asi zase rozjasnilo.

Svatý Marek píše o tom, že se roztrhla chrámová opona, ale to nemohl nikdo z lidí za hradbami u kříže vidět. Pán Ježíš vykřikl a umřel. Takhle jistě vykřiklo a umřelo mnoho lidí. Jako by všechno důležité probíhalo tajně a nevelkolepě, skryté zrakům těch, kdo rádi vidí veliké věci. Tak takhle, zdá se mi, že píše o Pánu Ježíši svatý Marek. Ale já jsem tak nastavený, že raději vyhlížím veliké a důležité věci, a když nepřijdou, tak si rád parádu nějak dotvořím. Jsem rád důležitý. Ale když náhodou velké a důležité věci přijdou, uteču, jako ty ženy, co utekly od prázdného hrobu.

Pán Ježíš u svatého Marka není tichý a neveliký, ve smyslu ušlápnutý. Je tichý ve smyslu obyčejný člověk. Obyčejný slušný tesař, jistě mimořádný kazatel a řečník, fyzicky zdatný chlap, zvyklý spát venku a zvyklý chodit pěšky. Ano, byl celebritou, protože uměl léčit, mluvit a byl asi lidsky velmi přitažlivým mužem. V tom všem by snad šlo vidět velikost Božího Syna. Ale jeho smrt byla tak prostá, bídná a z lidského pohledu zbytečná a vlastně trapná, jak jen to je možné si představit. Ježíš neumíral jako umírají velcí filmoví hrdinové, jeho smrt nebyla určitě hezká. Tam Božství nebylo vidět, abychom uvěřili v jeho lidství.

A proč to všechno píšu? Protože v té neviditelnosti vidím velikou naději. Že ve chvílích, kdy se mi nedaří, kdy jsem zklamaný sám ze sebe, kdy si nevím rady, kdy se mi zdá, že nikam nepatřím a ničemu nerozumím, kdy tuším, že jsem úplně mimo, ale nevím si s tím rady, tehdy a právě tehdy mohu věřit, že mi Bůh opravdu rozumí, protože ten stav v Pánu Ježíši zažil taky.

Ještě důležité souvětí na závěr: To ponížení, to ale není cíl, není naším cílem být rozšlápnutým červem. Důvěra v Boží soucit nás pozvedá na nohy. Pán Bůh mě pozvedá, povzbuzuje: zvládneš to, udělej krok. To je jako vzkříšení. U svatého Marka je i vzkříšení vlastně dost nespěšné. Prázdný hrob, mládenec a vystrašené ženy. Ale tak to už i v životě s prvním krokem bývá. Žádné velké fanfáry, jen síla k dalšímu kroku. Věřím, že to je vzkříšení.

Jan

P. ROMANEM KUBÍNEM

K rozhovoru jsem pozvala otce Romana Kubína, III. kanovníka Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně, který v naší farnosti působil v letech 2000 – 2004. Jistě jsme ho z očí neztratili. Ale i tak se nabízí několik otázek.

1) Jak se Vám daří? Mění koronavirový čas Váš život?

Musím říci, Bohu díky. Daří se mi lépe, než si zasloužím. V tomto čase mám více času na pohyb na čerstvém vzduchu a na modlitbu.

Myslím, že se proměnil život všem, více než jsme si dokázali před rokem představit. Prožil jsem společně s lidmi bolesti, strach z nemoci, smrt blízkých lidí. Tyto zkušenosti většina z nás zná ze svého života nebo života svých blízkých, ale v tomto čase je toho více a celá společnost je tím zaskočena až paralyzována.

Neumím sice čínsky, ale četl jsem, že čínský znak pro slovo krize se skládá ze dvou znaků: jeden z nich vyjadřuje nebezpečí a druhý dobrou příležitost. I když krize jsou nedílnou, přirozenou součástí života každého člověka, nemohou být automaticky považovány za něco špatného. Krizi můžeme uchopit i jako vývoj, změnu. Někde jsem četl: Když ti život nadělí citrony, tak z nich udělej citronádu.

Jako křesťané můžeme v této situaci ukázat naší společnosti, jak v takovýchto situacích vyjít posílněni z krize. Můžeme ukázat, že strach je horší než nemoc sama. Můžeme ukázat, že skrze modlitbu se proměňuje náš svět k lepšímu. Můžeme ukázat, že hledáme odpovědi na otázky po smyslu, které po staletí lidi provázejí. Můžeme se dělit o to, co z modlitby si neseme do života, co jsme s Bohem prožili. Kardinál Ratzinger hovořil o modlitbě jako o „jazyku naděje“. Tehdy říkal: „Zoufalý člověk se již více nemodlí, protože již více nedoufá; člověk, který si je jistý svou mocí a sám sebou, se již více nemodlí, protože důvěřuje pouze sám sobě. Kdo se modlí, doufá v dobro a v moc, které jdou za hranici jeho vlastních možností. Modlitba je nadějí v činnosti.“

2) Jste biskupským vikářem pro pastorační vzdělávání v brněnské diecézi. Co v této oblasti můžete dělat nyní, když se lidé nemohou setkávat a shromažďovat?

Pokud to jen trochu šlo, tak jsme využili možnosti v reálném světě a pokud to nejde, tak přecházíme do on-line světa. Na Pastoračním středisku jsme pokračovali v nedělním zamyšlení „K tématu neděle“ na webových stránkách www.vezmiacti.cz. Díky jarní vlně jsme udělali nové webové stránky www.velikonoce.cz. Tyto stránky v období koronavirové epidemie přiblížily veřejnosti nově duchovní poselství Velikonoc. Uživatelé mohli vyhledávat v nabídce materiály podle jednotlivých dnů, podle věkového zaměření (pro děti, mládež, rodiny, seniory) a podle místa formou různých textů, videona-

hrávek, on-line přenosů i webových odkazů. I nyní zde můžete najít inspirace k prožití velikonočního smíření s Bohem, ke křížovým cestám, k vedení domácí bohoslužby či k tvoření.

Již nyní připravujeme Noc kostelů. V roce 2020 se nám podařilo díky velké flexibilitě pořadatelů a maximálnímu úsilí dobrovolníků udělat po jarním lockdownu první celorepublikovou akci v takovémto rozsahu a zapojení. V letošním roce chceme klást důraz převážně na programy v exteriérech, a na programy, které budou on-line. To umožní účast na Noci kostelů i starším nemocným lidem.

Různorodé programy pro snoubence, pro rodiny se přesunuly na internet. Pod heslem: „Pomáháme seniorům být aktivní...“ se rozjíždí kurzy pro seniory v ovládní chytrého telefonu, tabletu či notebooku, nebo angličtiny <https://spokojenysejuniorklas.cz>

3) Poloprázdné a prázdné kostely. Jak na Vás tato skutečnost doléhá? Myslíte si, že až se do kostelů vrátíme, navážeme na období před pandemií?

Byl to hodně zvláštní pocit, když jsem v nejtvrdějším lockdownu sloužil mši svatou pro jednoho člověka. Není to snadné, když nemůžete jít do kostela, kdy chcete.

Je možné, že někteří opustí svůj zvyk chodit do kostela, protože je to asi snadnější dělat, co je baví a ne to, co poznávám jako dobré. Na druhou stranu musím říci, že když jsem nedávno sloužil mši svatou na svatého Valentina a mše byla přenášena v TV Noe, tak se mi ozvali i lidé, kteří pravidelně do kostela nechodí, a psali mi, že se dívali na televizi a že mě tam viděli. Myslím, že předem nevěděli, že mši budu sloužit já, a tak můžu vyloučit, že by ji tím pádem sledovali záměrně kvůli mně. Spíše se náhodně prozradili, že i bohoslužby sledují ☺. Věřím, že se poučíme a tvořivě navážeme v našem životě křesťanů nejen na obnovenou návštěvu bohoslužeb, ale hlavně proměněným způsobem našeho života.

4) Zvláštní rok, který jsme prožili, mohl přinést i nějaká pozitiva. Vyhodnotil byste to tak i Vy? Kterých oblastí by se to dotklo?

Přál bych si, abychom dokázali z této pohromy vyjít moudřejší a lepší. Vypůjčím si část odpovědi od papeže (Františkova post-koronavi-

rová strategie): „Pokud jsme se v této době mohli něčemu přiučit, pak je to skutečnost, že se nikdo nemůže zachránit sám. (...) Závan ducha otevírá obzory, probouzí tvořivost a obnovuje v nás bratrství, abychom před obrovskou a neodkladnou úlohou, jež nás očekává, vyslovili: „Zde, přítomen!“ anebo (biblické) „Tady jsem!“ Je naléhavé rozpoznat a najít tep Ducha, abychom společně s druhými podnítili dynamiky, které by dosvědčovaly a regulovaly nový život, jemuž Pán dává vzejít v tomto konkrétním dějinném okamžiku. Toto je čas příhodný, v němž Pán žádá, abychom se nepřizpůsobovali náhradní či paliativní logice, nespokojovali se s ní a tím méně se jí ospravedlňovali, poněvadž brání tomu, abychom vydrželi dopad a závažné důsledky toho, co prožíváme. Toto je čas příhodný, abychom našli odvahu k nové obrazovnosti možného, za realismu, který skýtá jediné evangelium. Duch, který se nedá spoutat ani manipulovat v pevných či chatrných schématech, modalitách a strukturách, nám navrhuje, abychom se připojili k jeho pohybu, který „všechno tvoří nové“ (Zj 21,5).“

Myslím, že se dají najít pozitiva. Život v této době není snadný. Vyžaduje toleranci, ochotu zapřít sám sebe ve prospěch druhých, ochotu k prohloubení vztahů v rodinách, které spolu tráví více času. Někdy je velmi nesnadné spojovat různorodé členy rodiny do jednoho rodinného společenství. V některých rodinách současná epidemie prohloubila řadu příkopů. Je třeba se učit rozumně diskutovat, argumentovat, respektovat názory druhých, když jsou odlišné.

Některé rodiny právě díky této době objevily poklad společné modlitby, společně prožitého času.

Díky uspěchanosti dnešní doby častokrát žijeme jen na povrchu věcí, vztahů. Někdy nedokážeme situace pravdivě posoudit, nechápeme, co jsme prožili a neumíme dojít k správnému rozhodnutí. Možná jsme si více uvědomili, že potřebujeme v této chvíli starší generace, které umí krizové situace hodnotit z odstupu, umí v rozbouranosti emocí a doby posunout věci kupředu.

Věřím, že po odeznění pandemické krize si budeme moci říci: byla to zvláštní doba, ale hodně jsem se díky ní naučil, a i v této době stál Bůh při mně. Věřím, že až toto období jednou skončí, pak objevíme, že to mělo nějaký (třeba zatím skrytý) smysl.

5) Určitě jste i Vy postaven do pozice práce on-line. Jak zvládáte moderní technologie? ☺

Na jaře jsem se učil za běhu. Ještě teď objevují různé vychytávky, které mi ulehčí on-line práci. Takže snad zvládám.

6) A na závěr se zeptám na to, co Vám z Třeště a sousedních farností v srdci a v myšlenkách i po 17 letech zůstalo?

Jejda, to by mohla být obsáhlá odpověď. Snad to nebude znít příliš nadneseně, když řeknu, že jste mi v srdci zůstali vy – ze všech farností. Jsem rád, když se s kýmkoliv z vás potkám, nebo když mám od vás nějakou zprávu – ať už radostnou nebo bolestnou. Nebo když o vás čtu ve Věžníku. Sedmáct let je dlouhá doba, ale utekla velmi rychle. Je pěkné, když vidím děti, které jsem křtil, potkával se s nimi v Třešti a vidím je na nějaké akci pro mládež. Nebo když tehdejší mládež už má dospívající děti. Nebo když slyším o vašich svatbách. Občas si vzpomenu na některé nemocné, které jsem navštěvoval, jak jsem se od nich lecčemus přiučil. Nebo když na-

vštívím Třešť a vidím faru, kostely, tak si vzpomenu na pomocníky. Je toho hodně... Zatím ještě nejsem ve fázi, kdy bych seděl na faře a vzpomínal na to, jaké to bylo v Třešti. Ale ty vzpomínky už nyní občas vyvstanou. Velikou vzpomínkou je pro mě betlém, který jsem od vás dostal, když jsem z Třeště odcházel a který je takovou viditelnou vzpomínkou na vás.

Děkuji za rozhovor a přeji hojnost Božích milostí!

Rádo se stalo. Přeji vám, abyste objevili naději a radost i oproti těžkostem, které vás sužují. Papež František v Evangelii gaudium 6 (Radost evangelia) píše: „Někteří křesťané – jak se zdá – žijí ve stylu postní doby bez Velikonoc. Chápu, že radost se neprožívá stejným způsobem ve všech životních etapách a za všech okolností, které jsou někdy velmi tvrdé. Přizpůsobuje se a přetváří a vždycky zůstává alespoň paprskem světla, který se rodí z osobní jistoty, že jsme nekonečně a na věčné věky milováni.“

- KZ -

KALENDÁŘ

2. 5.	Poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské
18:00	mše sv.
22. 5.	první svátost smíření dětí v Růženě
09:00	
23. 5.	slavnost prvního svatého přijímání v Růženě
10:30	
6. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně
08:00	mše sv. s průvodem v Třešti (podle možnosti)
11:00	Kostelec - poutní mše svatá
13. 6.	Třeštice - poutní mše sv. ke sv. Antonínovi Paduánskému
10:00	
19. 6.	první svátost smíření dětí v Třešti
09:00	
20. 6.	slavnost prvního svatého přijímání v Třešti
10:00	

P. FRANTIŠEK LÍZNA

... byl moravský kněz, jezuita a předseda redakční rady časopisu Akord. Zaměřoval se zejména na pastorační Romů, vězňů a bezdomovců.

Pocházel z komunisty pronásledované rodiny, sám byl z politických důvodů pětkrát vězněn a vojenskou službu vykonával u PTP na Slovensku. V roce 1968 byl přijat do noviciátu jezuitského řádu a v roce 1974 vysvěcen na kněze. Veřejná kněžská činnost mu byla zakázána ihned po jeho primiční mši svaté a tento zákaz platil až do roku 1990. Do roku 1989 působil převážně v dělnických profesích a v oblasti zdravotnictví. Veřejně mohl své kněžské povolání vykonávat až po roce 1989. V roce 1978 podepsal Chartu 77. Po sametové revoluci působil v Brně a ve věznicích v Kuřimi. V roce 1993 se ujal Evy Kováčové, dívky s agresivními sklony právě propuštěné z pardubické věznice, kde si odpykávala trest za založení požáru Ústavu sociální péče v Měděnci v roce 1984.

Zemřel v olomoucké fakultní nemocnici po nákaze nemocí covid-19.

zdroj: wikipedia

JAK JSEM SE SEZNÁMIL S PÁTEREM FRANTIŠKEM

Než začnu psát o tomto velikánovi, tak se musím zmínit o Vlastíkovi. Tomu mírnému, pracovitému, veskrze hodnému kamionákovi budu neustále vděčit za to, jak jsem se seznámil s jedním z největších vzorů mého duchovního života, knězem, jezuitou Františkem Líznou. A jak to tedy bylo?

Prostě jednou jsem se s Vlastíkem pohádal. Hádku to byla velká, že jsem křičel, až se lidé otáčeli: „No, tak se do toho Ruska odstěhuj! Odstěhuj se tam ty rusofile jeden! Když to tam tak vychvaluješ!“

„Jendo,“ říká on pevným, ale klidným hlasem. „Jendo, kdybych tady neměl barák, tak už tam jsem dávno! Dávno...!“

Polkl jsem hořkou slinu, povzdechl. Beze slov a bez pozdravu jsem se otočil a šel domů.

Co se to s tím chlapem stalo? ... zní mi v mysli: „Jendo, pochop, v zemích Ruska se většinou potkávám se spoustou dobrých lidí, žádní podrazníci, kámoši, rozdělí se s tebou, i když budou mít málo. Něco se ti s kamionem stane, tak ti lidé pomůžou, nenechají tě trčet, domů tě třeba vezmou přespat. Hele. Jinde je to jinak. Já na Západ taky jezdím. Něco provedeš a oni tě sejmou ani nemrkneš. A pokutu můžeš splácet třeba rok. Hele, já to na Západě znám...“

Co na tyhle primitivní řeči říct, abych mu příště bez křiku zavřel pusou? Co se ale sejít s někým, kdo prochodil různé kraje, kdo umí pobývat s lidmi, kdo se setkal s různými lidmi? Udělám si potom názor na věc, bez ohledu na režim tý který země.

Je to jasné: Vzpomínám si, že kdesi žije na zapadlé faře nějaký páter Lízna. On dokonce prý pěšky prochodil jako poutník celou Evropu! Bydlí kdesi v nějakých ... hůlkách či Kotěhůlkách, nebo tak nějak. Ale jak se k němu mám dostat? Jsem doma u internetu a vševědoucí „gůgl“ ze sebe všechno vysypal a já vybírám: Jezuita, disident, kněz s přihlášenou národností romskou. Dlouho za totality seděl v různých kriminálech, samotky mu nevadily, potom po pádu komunistů se klidně zase stal vězeňským duchovním, přítel lidí na okraji společnosti. Spousta ocenění a vyznamenání...

Žádné Kotěhůlky, či Růžohůrky! Sedmihorky to jsou. Opravují mě přátelé a sehnali mi telefonní číslo.

Vyzváním a přítom chystám oznamovací formulí, potom se nejspíše ptám: „Prosím Vás,

volám dobře na římskokatolický farní úřad v Sedmihorkách?"

„Ne, prosím, zde žádný farní úřad v Sedmihorkách není a úřad už vůbec ne,“ odpoví pevný, ale vlídný hlas.

„Dovolte, abych se představil: jmenuji se tak a tak.“ A zase nejistě se ptám: „A... mohl bych prosím mluvit s důstojným pánem Františkem Líznu?“

„Jene!“ Už mě oslovuje jménem zas ten pevný, ale vlídný hlas: „Jsem římskokatolický kněz a slovo důstojný v tomto smyslu se mi nelíbí. Moje důstojnost kněžství je totiž zakotvena někde jinde.“

„Ale otče, prosím vás...“ Zase ale skáče do hovoru pevným, ale vlídným hlasem: „Jene! Takhle mne neoslovuj, protože pojmenování důstojný pán mám od Pána Ježíše zakázané.“ Na konci toho pevného, ale vlídného hlasu cítím úsměv.

„A jak Vám tedy mám říkat?“ skáču do řeči.

Pevný, ale vlídný hlas s již vytušeným úsměvem mi radí: „Říkej mi prostě Františku.“

Tak ... A tímto rozhovorem bych mohl své vyprávění skončit. Ty věty, které on vyslovil s tím charakteristickým pevným, ale klidným hlasem, na jejichž konci bylo vždycky možno vycítit jemný úsměv, se mi trvale zapíší do mysli, jako kdybych je vytesal někým natrvalo. Nikdy bych si nepomyslel, že se ony, k mému smutku, stanou v mém srdci nekrologem z tohoto muže, pátera Františka Líznu, kněze Kristova. Totiž už zde, na tomto světě, není.

Další, jiní, mnohem literárně zdatnější pisatelé než jsem já, mohou udělat článek, který bude o tomto velikánovi mnohem více vypovídat. Aby ale moje literární snažení bylo zakončeno v náležité formě, nemohu vynechat pár řádek o Vlastíkovi, o jeho mylných názorech na Rusko a vůbec, vzhdyť s kamarádem Vlastíkem to všechno začalo!

„Jene, je velice obtížné do druhého člověka vidět. Je také jisté, že politická existence komunistického Ruska byla založena na lži. A není pochyb nevěřit jiným politikům, když Sovětský svaz nazvali říší zla. Rusko a vůbec všechny jeho satelity byly ovládány pouze za cenu velké nesvobody, kterou trpělo jejich obyvatelstvo. Jejich společnost, aby se ubránila, tak se naučila rezignaci. Byl sice brzděn jejich svobodný ekonomický potenciál, ale kupodí-

vu, jak jsem shledal, někteří lidé v těch zemích, co jsem prošel, se tomu všemu statečně bránili. Přes hrozný nepořádek, neupravenost okolí a všeobecný nevкус bohatých rezidencí, byly byty, ve kterých bydleli moji občasní hostitelé, udržovány v pořádku a zvláště ženy chodily upravené a vypadaly krásně. Takže na adresu svého přítele Vlastíka: Pán Bůh právě v takovýchto děsivých systémech může nechat vyrůst velice mnoho krásných a dobrých lidí. Jejich chování a duchovní postoje pak mohly příznivě ovlivnit názory svého Vlastíka. Pán Bůh totiž umí ve všech systémech dělat u lidí zázraky.“

„Když otočím úvahu směrem na Západ od nás, tak tam demokratické systémy probudily v obyvatelstvu úsilí o sebereflexi. Mnohdy i lítost nad činy, které spáchali jejich předkové. A to bylo velice ozdravné. Proto nikde tam neuvidíš sochy nacistických pohlavárů z neblahé minulosti. Ale sochy komunistických předáků a potažmo i vrahů celkem bez problémů straší na Východě málem všude. Proto lidé na Západě tolik nerezignují, nesmířují se s nepořádkem, ctí více právo, a to se projeví téměř všude. Důrazný a do očí bijící je rozdíl Východ versus Západ, to se dá vidět na toaletách či v dopravních čekárnách. Jestliže mám možnost jako unavený poutník v těchto prostorách spočinout a pokusit se o relaxaci, právě v těchto zemích s opačným systémem hrozí člověku nehoda z uklouznutí, či ulovení nějaké infekce. To jen tak k tématu, k hádce mezi tebou a tvým přítelem.“

A k jedné znepokojující věci, která se ale rozlézá napříč všemi zeměmi a tím i vytváří mentalitu mnoha národů: „Některé země postihl nejdřív fašismus, komunismus a dnes jsme bez výjimek ovládnuti konzumizmem. Toto opium celá naše společnost konzumuje. Každá země ho obléká do jiného kabátu.“

...Najednou slyším, jak zvoní dveřní zvonek.

„Jene, to bude zase nějaká příhrávka od dobrého Pána Boha. On je totiž dobrý fotbalista a rád nám tvoří pěkné příhrávky. A je jenom na nás, abychom z nich vytvořili dobrou branku. Mě potkávají Boží příhrávky pořád. Proto se modlím: Pane Bože, dej, abych uměl vše, co mi v životě přihraješ, proměnit ve výhru.“

„Jene, buď s Pánem Bohem a pozdravuj Vlastíka.“

Jan Zach starší

PERPETUA A FELICITA

K 3. neděli postní, jež čtení hovoří o veliké moci Hospodina, která vyniká nad všechny přírodní síly a kterou Bůh užívá k ochraně těch, které miluje, tj. lidí. To nás, věřící, vybízí k tomu, abychom skálopevně spoléhali na jeho Prozřetelnost nejen v oblasti čistě duchovní, ale i v té lidské, v mezilidských vztazích, což se projevovalo u prvňích křesťanů. A tím oni získávali do svého společenství další a další členy. K nim patří dvě statečné ženy Perpetua a Felicita, které byly popraveny v Kartágu 7. března 203.

Perpetua dělala ve vězení zápisky o tom, co prožívaly. Uváděla v nich: *"Když jsme byly ve vyšetřování, pokoušel se mne otec od víry odvrátit. Řekla jsem mu: Otče, vidíš zde ten džbáněk? Nelze jej nazvat něčím jiným, než co vyjadřuje, čím je. A já se také nemohu jinak vyjádřit, než že jsem křesťanka. Otec se rozzlobil a uhodil mne. Za několik dní jsme ve vězení byly pokřtěny. Brzy na to jsme byly obě uvrženy do podzemního vězení. Byl to hrozný den. Nepředstavitelné teplo sálalo z toho množství lidí. Vojáci si k nám moc dovolovali. Později nám diakoni Perpetius a Pomponius úplatkem dopomohli k tomu, že jsme na několik hodin mohly být v lepší koutku našeho vězení, kam nás zavedli. Kojila jsem své dítě, které bylo od hladu velmi slabé. Obrátila jsem se na matku a bratra a jim jsem své dítě odkázala. Také jsem prosadila, že pár dnů jsem mohla mít dítě ještě u sebe v žaláři. Později jsme byly u výslechu u státního nadvládního Hilariánuse a jeho rozsudek zněl: "šelmám". Chtěla jsem mít ještě do té doby dítě u sebe, ale otec to nedovolil..."*

Když nadešel den poprav, muži byli nejprve do krve zbiti koženými řemeny. Na Perpetuu a Felicitu vhodili síť a potom vypustili divokou krávu se špičatými rohy, která je zraněné vláčela po cirku. Pak byl Satyr předhozen leopardovi a zůstal polomrtvý v kaluži krve, po něm byli šelmami ztýrání ostatní tři muži a nakonec všichni ve středu arény usmrceni. Gladiátor jim mečem prořízl hrdlo. Kristu odevzdali svůj život a on byl jejich silou v nejtěžších okamžicích. Původní místo hrobu těchto mučedníků není známé, ale ve IV. století byly jejich ostatky uloženy

do nové baziliky, která byla v pozdějších stoletích zničena. V roce 1907 se však na místě basiliky našly zachovalé hrobní nápisy Perpetuy, Felicity a dalších mučedníků. Obě dvě ženy jsou také připomínány v 1. liturgickém kánonu při mši svaté.

Právě k tomu nás vybízí papež František, abychom svou víru a křesťanské smýšlení ukazovali v celém svém jednání. Příklady takového života můžeme najít v dávné i nedávné minulosti, ale i v současnosti. Náš křesťanský postoj nás posiluje k tomu, abychom na děláni toho, nebo prosazování toho, co považujeme za správné, kladli patřičný důraz.

P. Jaroslav

ABY SE NÁM TAM LÍBILO

Který školák, kromě prvňáčků, by si nepřál dva roky prázdnin? Ještě to není ani rok a už by se velká část školáků chtěla zase vrátit do školy. Mnoho známých, úředníků a techniků toužilo dělat práci z domova. Dnes mnoho z nich touží se

zase posadit do kanceláře. Ne všichni, ale je jich hodně. Mnoho lidí opustily pocity: ach jo, zejt- ra zas do práce... a jsou vděční, že mají placené zaměstnání. Chci říct, že všechno záleží na úhlu pohledu. Tedy na úhlu pohledu toho, kdo se dívá. Ještě lépe: přímo na očích toho, kdo se dívá, na jeho srdci. Dva lidé mohou stejnou situaci vidět, prožívat úplně jinak. Nebo: že to, co chceme, nemusí úplně odpovídat tomu, po čem toužíme.

Pán Ježíš nám svou smrtí a svým vzkříšením otevřel bránu nebe. To je naše víra. Pán Bůh ve svém Synu udělal všechno, co mohl, abychom mohli vejít k němu do ráje.

Co je svět světem, lidé si za své dějiny vysnili spoustu rájů: Zahradu v Edenu, Věčná loviště, Lúno Abrahámovo, Březové háje, Zahrady plné květů, fontán, krásného mládí, Nebeskou hostinu, kde je dost vína, cukroví a medu. Prostě různé představy krásy a štěstí. Svätý Jan Evangelista píše, že ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidskou mysl nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují... Čili nádhera!

Pořád mi vrtá hlavou podobenství o hostině, kterou pořádal Král, o hostině, o níž mnozí nestáli. O hostině, kterou si užili žebráci, tuláci, celníci a nevěstky. O hostině, kterou si ale

zjevně neužil jeden chlapík, ten bez svatebního roucha.

Když se dívám na rodinné fotky, vidím naše krásné, tehdy malé děti, šťastné lidi. Ráj na zemi. Často si vzpomenu: proč já tenkrát řešil to či ono, proč jsem si kazil život hloupostmi, které se mi tenkrát zdály tak hrozně důležité! Kolikrát mě až bolí u srdce z toho, jaký jsem byl hlupák. Kaju se za to a koukám kolem sebe vděčnějšíma očima, vychutnávajícíce to, co teď mám. Já byl tenkrát v ráji, ale nevěděl jsem o tom. Netančil jsem ve svatebním rouchu, ale koukal jsem kolem sebe mrzutě, ale nechápal, kde to jsem. (Mt22,12)

Znám jednoho staříckého pána. Když ho potkám, třeba jak si vykračuje s bandaskou pro mléko, stále se usmívá, stále je dobře naladěný. Stále vděčný. Stále rád na světě. Věřím tomu, že až přijde chvíle, kdy si ho Pán Bůh zavolá, on zavře oči a otevře je zase a bude nadšeně zírat na to, co mu Pán Bůh připravil.

A tak mi často vrtá hlavou, aby se mi v nebi líbilo. Ne, že by mě Pán Bůh neuměl oslovit, ohromit, zaujmout. Toho se nebojím. Pán Bůh ale přece nerozdává drogy. Droga prý strhne uživatele do víru, oslní ho a přemůže.

Pán Bůh naproti tomu vystrojil hostinu pro ty, kdo ho milují. Ti budou nadšení. Ti, kdo vidí svět podobně jako On. Mám starost, abych viděl svět jako On. Proto Pán Ježíš volal: Obratťe se. „Obratťe se, přiblížilo se Boží Království.“ Ale kdo ho viděl? Kdo viděl, že se přiblížilo? Asi nejvíc Ti, kteří chodili s Ježíšem, postupně se to učili. Postupně si ladili zrak.

Moje babička se modlila: „Ježíši tichý, srdce pokorného, učň naše srdce podle srdce svého.“

Pán Bůh nám smrtí svého Syna ukázal, že Jeho milosrdenství nezná hranice, Vzkříšením otevřel bránu do Života. Nemusím se bát smrti. Nemusím se bát o život. Měl bych se ale bát o to, abych měl rád stejně věci jako On. Abych nedopadl jako ten Syn, který nechtěl vejít, který nechtěl být na oslavě, kde je „tenhle druhý tvůj syn“, kde mi půjdou velmi proti srsti lidi, které si do nebe pozval Pán Bůh. Takoví Ti Lazarové od vrat,

uprchlíci, nevychovanci... takoví Ti, co je nemusím. A jsou tací.

Pán Ježíš udělal pro mou záchranu všechno, co mohl. Ještě to srdce, ty oči, aby mi otevřel a uzdravil, abych se uměl radovat z toho, co mi připadá.

Jak se to stane, že se člověk naučí dívat Ježíšovýmá očima? Kdo to ví, ať odpoví.

Během domácích bohoslužeb, když čte-

me Boží slovo, předáváme si svíčku. Každý, kdo má v ruce svícen se svíčkou, může říct, co cítí, co ho oslovilo. Teď bych ji symbolicky předal čtenáři, aby zkusil odpovědět, co může člověk dělat pro to, aby se díval na svět Ježíšovýmá očima, aby měl rád, co má rád Pán Bůh, abychom si nepřipadali v nebi cize.

Jan

OPRAVA VARHAN V KOSTELE SV. KATEŘINY SIENSKÉ

Varhany Františka Pohana, které se nacházejí na kůru kostela svaté Kateřiny Sienské v Třešti, prošly v průběhu minulého roku třetí a poslední fází velké opravy. V současné době probíhá montáž dílů nástroje přímo v kostele čili kompletace celého složitého zařízení.

Po demontáži částí varhan na jaře minulého roku byla provedena dokumentace rozsahu poškození jednotlivých dílů a jejich postupné restaurování. Jak se ukazovalo, varhany byly do značné míry poškozeny dřevokazným hmyzem a neodbornými zásahy. Bylo obrovským štěstím, že nástroj dokázal tak dlouho sloužit, i s poměrně zásadním poškozením. Červotoč napadl především funkční díly vzdušnic a pišťaly ze dřeva. Relativně ušetřena zůstala nádherná barokní skříň, která, jak se v průběhu opravy zjistilo, pochází nejspíše z mnohem staršího nástroje neznámé proveniencce. Veškeré díly byly asanovány solventní impregnací insekticidním přípravkem, byla provedena petrifikace rozpadajících se částí a zhotoveny drobné repliky. Pro nástroj byly zhotoveny zcela nové klaviatury potažené hovězí kostí, hruškovým a ebenovým dřevem. Nově zhotovena byla i celá hrací mechanika, která byla v průběhu let mnohokrát přebudována. Skříň varhan byla ošetřena, vyspravena a opatřena i ze strany kůru ozdobným štafírováním. Bohužel bylo na podzim zjištěno rozsáhlé poškození části vzdušnic, kde se nachází rozvodové kanálky vzduchu k pišťalám.

Tento technický celek bylo nutno vyrobit úplně nový a to ze stabilizovaného smrkového dřeva. Při restaurování vzdušnic byly vyměněny všechny kožené a plstěné prvky. V současné době je do varhan instalována nová registrační traktura, kterou varhaník ovládá sílu a barvu varhanního zvuku. Jde o velice složitý mechanismus, který je třeba zhotovit na místě. Poté bude následovat postupná montáž píšťal.

Veškeré beztoho náročné a odborné práce do velké míry zkomplikovala v minulém roce situace spojená s epidemií a později zjištěné

poškození klíčových dílů. V letošním roce práce zase brzdila velmi nízká teplota v kostele. V tuto chvíli je vizi varhanářů, aby varhany alespoň z části zahrály na Velikonoco. I přesto, že vzhledem ke komplikovanosti a náročnosti záchraně varhan toto nelze s určitostí slíbit, je nutné věc vnímat s vyhlídkou do budoucnosti. Ve velmi brzké době získá Třešť reprezentativní a zvukově mimořádný nástroj, který bude sloužit mnohým generacím a těšit nejen věřící v časech dobrých i zlých.

Tomáš Jeřábek

KDO JE TOMÁŠ JEŘÁBEK?

Výjimečný restaurátor varhan, neuznávací slovo „nejde to“, vyniká nejen ve svém oboru, ale i šíří uměleckého talentu.

Patří mezi největší hudební a řemeslnické talenty, které objevila Střední odborná škola

varhanářská v Krnově. Tomáš Jeřábek se charakterizuje jako dřívě řemeslník a současně požitkářský varhaník, který miluje svůj nástroj. Všestranný talent a charisma potvrdil i v soutěži Pianista roku. Dokázal spojit umění a řemeslo, stavbu nástrojů s hudbou. Jako varhanář má za sebou spoustu rekonstrukcí varhan, kdy si troufl i na nástroje, o kterých i zkušení varhanáři předpokládali, že už je nikdo nikdy neopraví. Varhany dokáže nejen opravovat, ale také postavit. V Krnově například představil svůj portativ, což je nejmenší typ varhan na světě. Ve své varhanářské praxi už vymyslel řadu zlepšováků a originálních řešení. Využívá každé příležitosti, kde se může o varhanách něco nového naučit. Absolvoval stáže ve varhanářských firmách v Německu a ve Francii. Zároveň je skvělým improvizátorem. Varhany jsou podle něho pro improvizaci božský nástroj.

Zajímavý dokument Hany Pinkavové o varhanáři, který pracuje na našem nástroji v kostele sv. Kateřiny Sienské, odvysílala ČT art 4. února 2021.

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/1213111169-jeste-horim/218562263150005-tomas-jerabek-varhanar-a-varhanik/>

*přejato z ČT art
- KZ -*

ROZHOVOR S ...

KOORDINÁTOREM TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY ROMANEM MEZLÍKEM

Jaké bylo očekávání a jak probíhaly přípravy na letošní 21. ročník TKS 2021 po loňském veleúspěšném roce?

Moje očekávání bylo ovlivněno epidemicou situací. Do poslední chvíle nebylo jasné, jestli sbírka proběhne v klasické podobě, nebo vůbec neproběhne, nebo se uskuteční v nějaké virtuální podobě. Bylo jasné, že pokud sbírka neproběhne s tradičním koledováním, bude výtěžek sbírky podstatně nižší než v předchozích ročnících. Byli jsme optimisté a před sbírkou jsme vše připravili, jako kdyby sbírka měla proběhnout tradičním způsobem, všechny potřebné materiály jsme rozvezli do jednotlivých obcí místním asistentům. Bohužel, nakonec sbírka mohla proběhnout ve velmi omezené podobě.

Jaká byla Vaše reakce na to, že se letos neuskuteční tradiční koledování a co jste podnikl se svými asistenty k tomu, aby se sbírka uskutečnila?

Když přišlo konečné rozhodnutí, že koledování nebude, domlouvali jsme s místními asistenty možnosti kam a jakým způsobem umístit pokladničky, aby vše odpovídalo hygienickým předpisům. Oslovili jsme starosty, majitele otevřených obchodů a provozoven, lékárny a zdravotnická zařízení, knihovny a spolu s asistenty hledali i další možnosti, které vycházeli z konkrétních podmínek jednotlivých obcí. O možnosti on-line koledy jsme informovali na webových stránkách, sociálních sítích a na letáčích. O šíření této informace jsme také požádali koledníky a organizace, které se na sbírce podíleli v minulých letech.

Pokud porovnáme výtěžek online pokladničky a těch veřejně dostupných, kam lidé přispívali více?

Přibližně 85 % vybraných prostředků připadá na klasické pokladničky a 15 % na online koledu.

**OBLASTNÍ CHARITA
JIHLAVA**

Kolik se nakonec podařilo vykoledovat a na co půjde výtěžek z letošní netradiční Tříkrálové sbírky?

K dnešnímu dni bylo vybráno 1.055.832,- Kč. Tato částka se pravděpodobně ještě trochu navýší, neboť na www.trikralovasbirka.cz je možné online přispívat až do konce dubna 2021. Vybrané prostředky budou použity jako každý rok na přímou pomoc potřebným a přispějí k udržení a k rozvoji sítě sociálně zdravotních služeb v našem regionu. Část se např. použije na rekonstrukci budovy Mahenova 16 na úpravu prostor pro služby Bárka – domácí hospic a odlehčovací službu Adapta.

Jak hodnotíte celkově letošní TKS a dá se vůbec něco kladného vypíchnout?

Výsledek letošní netradiční sbírky mě překvapil. Svědčí to o dobrém jménu sbírky mezi veřejností. Dobrého výsledku bylo dosaženo díky úsilí a ochotě lidí, kteří se do letošní sbírky zapojili a díky štědrosti dárců, kteří i v této nelehké době na nás nezapomněli. Všem moc děkujeme.

Objevili se někde koledníci fyzicky? Případně neřešili jste častý nešvar falešné tři krále?

Tradiční koledování letos opravdu nebylo možné, přesto se někteří koledníci do kostýmů oblékli a natočili svá videoposelství (např. v Rohozné), která jsme po internetu šířili dál. O žádných falešných třech králích letos nevím.

Pokud se podíváme do budoucna, jak vidíte TKS v dalších letech?

Pevně věřím, že příští ročník Tříkrálové

sbírký proběhne opět již s tradičním koledováním a přinášením poselství do domácností. Pro ty, které koledníci nezastihnou doma, bude také zcela jistě zachována možnost přispět do online kasičky. Přeji všem hodně zdraví a optimismu.

Marek Mašát
pracovník Oblastní charity Jihlava

PŘEHLED VYBRANÝCH ČÁSTEK TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2021

Třešť	44.059,-
Růžená	18.810,-
Třeštice	4.032,-
P. Rozsčicka	9.310,-
Kostelec (kostel)	2.060,-
Celkem	78.271,-

VELIKONOCE VE FARNOSTECH TŘEŠŤ, RŮŽENÁ

1. 4. Zelený čtvrtek

Třešť - sv. Martin:

18:00 mše sv. na památku
Poslední večere Páně
*po mši sv. společná adorace
* kostel otevřen do 21:30 hod.

Růžená 16:30

mše sv. na památku
Poslední večere Páně

2. 4. Velký pátek

Třešť - sv. Martin:

09:00 společná modlitba
v Getsemanské zahradě,
korunka k Božímu milosr-
denství
10:00 křížová cesta na
Křížovou horu (začátek
v kostele sv. Martina –
bude upřesněno)
15:00 Velkopáteční obřady

Růžená 17:00

Velkopáteční obřady

3. 4. Bílá sobota

Třešť - sv. Martin:

08:00 společná modlitba u Božího

hrobu, korunka k Božímu
milosrdenství

08:30 - 18:00 tichá modlitba
u Božího hrobu

21:00 Velikonoční vigilie
Zmrtvýchvstání Páně
(křest katechumenů a
birmování)

Růžená 09:00 - 12:00 tichá modlitba u Božího
hrobu

18:30 Velikonoční vigilie
Zmrtvýchvstání Páně

4. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Třešť 07:30 mše svatá (u sv. Martina)
09:00 mše svatá (u sv. Martina)
18:00 mše svatá (u sv. Kateřiny)
Růžená 10:30 mše svatá
Přineste si k požehnání
velikonoční pokrmy.

5. 4. Pondělí velikonoční

Třešť 07:30 mše svatá (u sv. Martina)
09:00 mše svatá (u sv. Martina)
Růžená 10:30 mše svatá

ŠÚSAKU ENDÓ, SAMURAJ

V románu *Samuraj* (česky vyšlo 2018), díle japonského spisovatele, autora románu *Mlčení* (česky vyšlo naposledy 2017) je japonský samuraj při svém putování stále znovu konfrontován s obrazem trpčícího Ježíše. Vrtá mu to hlavou. Kvůli své diplomatické misi do Ameriky naoko přijme křest. V Americe se setká s bývalým japonským mnichem. Bývalý mnich ovšem v Ježíše věří, čemuž samuraj nerozumí.

Ptá se: „*Jak můžete uctívat tak bídného a ubohého muže, jak se můžete modlit k někomu tak ošklivému a vychrtlému. Nedokážu to pochopit!*“

Mnich mu odpovídá: „*Dříve,*“ přikývl muž, „*jsm měl stejné pochyby. Ale teď, teď v něj dokážu věřit, protože na tomto světě žil ubožejším životem než kdokoli jiný. Protože byl ošklivý a vyhublý. O smutku tohoto světa věděl úplně všechno. Nedokázal zavírat oči před zlem a bolestí lidstva. To způsobilo, že byl tak vyhublý a ošklivý. Žil ušlechtilým, velkolepým životem mimo naše chápání. Jinak bych k Němu toto necítil...“* „*Rozumí srdcím ubohých, protože byl ubohý celý jeho život. Zná utrpení těch, kteří zemřeli žalostnou smrtí, protože zemřel s utrpením. Nebyl ani trochu mocný. Nebyl krásný.*“

„*Ať dělám, co dělám,*“ zašeptal omluvně samuraj, „*já o tom muži takovýmto způsobem uvažovat nedokážu.*“

„*I když Vám na něm nezáleží, Jemu bude vždycky záležet na Vás.*“

„*Dokážu žít i bez Něj.*“

„*Opravdu si to myslíte?*“ Odpadlý mnich se soucitně díval na samuraje. „*Pokud lidé dokážou žít sami, tak proč zaplavuje každý kout světa žalostný nářek. Procestoval jste spoustu zemí, přepluli jste oceán, přešli zeměkouli, určitě jste si během té cesty všimli, že všichni, kteří nařikají a pláčou, po něčem touží.*“

To, co říkal, byla pravda, v každé zemi, v každé vesnici každé země, kterou navštívili, samuraj viděl sochu toho vyhublého ošklivého muže s nakloněnou hlavou a roztaženými rukama. Mnich pokračoval:

„*Ti, kteří pláčou, hledají někoho, s kým se mohou vyplakat. Všichni, kteří truchlí, touží po*

někom, kdo si vyslechne jejich bédování. Bez ohledu na to, jak se změní svět, ti, kteří pláčou, a ti, kteří nařikají, budou vždycky vyhledávat Jeho. To je smysl Jeho života.“

„*Nerozumím,*“ odpověděl samuraj.

„*Jednoho dne pochopíte, jednoho dne tomu porozumíte...*“

Jan

BOŽSKÝ TANEC TROJICE A VAŠE PROMĚNA

V loňském roce vyšla kniha amerického františkána Richarda Rohra. Na obalu má reprodukci ikony ruského malíře Andreje Rubleva z 15. století.

Knihu vám všem velice doporučuji k přečtení. Není to četba snadná. Kdo autora znáte, víte, že se jeho věty čtou velice snadno. Má styl spíše mluvené řeči, texty vznikaly jako přednášky. Ale jejich obsah je nesmírně silný. Knihu jsem přečetl dvakrát a ještě se k ní budu mnohokrát vracet. Rád bych Vás navnadil, jako mě navnadil biblista Ladislav Heryán, který o knize mluvil. Řekl jsem si: musím ji mít.

Myšlenkou knihy je, že Bůh se nám zjevuje jako žijící společenství, jako pulzující vztah. Bůh není Něco, ani jen Někdo, o kom se dá mluvit. O Bohu se dá špatně mluvit, s Bohem je třeba žít. Rohr ukazuje na stvoření, co má Bůh rád. Všechno důležité ve stvoření je tvořeno vztahy. Dokonce i atomy jsou tvořeny vztahy kmitajících částic. Bůh miluje různost. Bůh miluje barevnost a vztahy mezi různostmi. O tom, jací jsme, vypovídají naše vztahy, protože i Pán Bůh žije vztahem. A člověk je do toho vztahu přizván.

Rohr vám rozhodně nedá definici toho, jak to s Pánem Bohem je, ale možná, že dostanete chuť se vydat s Pánem Bohem na cestu k lidem, k přírodě, ke stvoření. Moc a moc doporučuji.

Letos vyšlo pokračování, jmenuje se *Univerzální Kristus*. Na to se chystám a moc se na to těším!

Jan

„ODVĚKOU LÁSKOU JSEM TĚ MILOVAL...“

Stvoření, zjevení, celý Starý zákon, vykoupění, evangelium, církev, svátosti, to všechno jsou dary Ducha svatého, dílo tajemné Boží lásky, jejímž středem je Ježíšovo Srdce. Už ve Starém zákoně čteme u proroka Jeremiáše: *„Odvěkou láskou jsem tě miloval, proto jsem ti tak dobrotivě prokazoval milosrdenství.“* (Jer 31, 3)

Tuto pravdu opakoval Ježíš jinými slovy sv. Marii Markétě Alacoque 16. června 1675, v době, kdy se Evropa vzdalovala od Boha.

Sv. Jan v 17. kapitole svého evangelia popisuje událost u Genezaretského jezera, kdy Ježíš ustanovuje Petra hlavou své církve. Tehdy se Ježíš neptal Petra, co všechno dokáže, co všechno umí, čemu všemu rozumí, zajímá ho jenom jedno – zda ho miluje! Ježíš mu s velkou důvěrou svěřuje nejvyšší úřad ve své budoucí církvi, chce, aby se mu o ni staral na zemi, aby dokázal svou lásku obětavou službou svým bratřím a sestřám. Ježíš ho zná, vidí do něho, věří mu a miluje ho.

Úřední pravomoc, svěřená Kristem od Boha, není závislá na mravní, vědecké či jiné lidské kvalifikaci člověka: to ukazuje jasně udělení nejvyššího církevního úřadu Petrovi. Petr se těžce provinil nevěrností k Pánu, když ho třikrát zapřel, ale on mu přesto svěřuje tuto významnou funkci: věděl, že ho jeho apoštol miluje, a je ochoten proto dát svůj život za svěřené mu ovce tak, jak to učinil on sám. Petr ale také věřil, že ho Ježíš miluje i přes jeho zklamání, zaškobrtnutí; po tom tragickém zapření se „hořce rozplakal“ a nepřestal věřit v Ježíšovu lásku a v jeho odpuštění. Pokorná láska ke Kristu je nejlepší cestou pokání a návratu k Pánu.

Můžeme tuto skutečnost aplikovat i na sebe? Samozřejmě že ano, je to pro nás krásný vzor a příklad bezmezné důvěry v Ježíšovu lásku k nám, i příklad toho, jak můžeme a máme i my milovat Ježíše. Nejen říkat – miluji Ježíše, miluji Boha – to je málo a zní to z našich úst jako slogan.

Je třeba milovat Boha životem a láskou ke svým bližním.

Každý věřící by měl růst a dělat pokroky v lásce. Jde to ztěžka, ale s Boží pomocí to opravdu jde. Všechno je možné tomu, kdo věří, doufá a kdo miluje. Nikdy si nesmíme připustit, že už dál nemůžeme, že už to stačí; tím by v nás naše láska uhasla docela.

Duše, která miluje Ježíše z celého srdce a ze vši síly svého ducha, nejen dává všechno Ježíši, ale i všechno od něho dosahuje, a to jak pro své posvěcení, tak i pro spásu duše. Kdosi pravil sv. Františku Saleskému: *„Chci být hodně pokorný, abych mohl hodně milovat Boha:“* Na to světec odpověděl: *„Já zase chci hodně milovat Boha, abych mohl být pokorný.“*

Jak žít s Ježíšem, jak zůstat v Ježíši, aby i on zůstal v nás? *„Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.“* (Jan 4, 16). Jak je v Písmu všechno jasné, prosté a přímočaré!

Sv. František Saleský, který svou prudkou povahu dovedl zcela podrobit mírnosti a laskavosti, dovedl i krásně mluvit o lásce:

„Člověk je dokonalost vesmíru, duše je dokonalost člověka, láska je dokonalost duše, a proto láska k Bohu je cíl, dokonalost a výtečnost vesmíru. V tom je velikost a prvenství Božího přikázání, které Spasitel nazývá prvním a největším. Toto přikázání je jako slunce, které ozařuje a plní důstojností všechny svaté zákony, všechny Boží přikazy a i celé Písmo svaté. Všechno je učiněno pro tuto nebeskou lásku a všechno se k ní vztahuje. Z posvátného kmene tohoto přikázání vypučely všechny rady, výzvy, vnuknutí a ostatní přikázání jako květy ze stejného stromu a život věčný jako jeho ovoce.“

Dobrotivé Srdce Páně je plné lásky k Otci i k nám. Učení a požadavky Spasitelovy ne-

jsou „nesnesitelným břemenem“, nýbrž jsou snadné a milé, protože vedou k omilostnění, k pozemské útěše a k věčné radosti. Pán sám totiž převzal svým křížem hlavní tíži našeho břemene, a tím uzpůsobil i nás – slabé k dosažení věčného cíle.

Mezi prameny, jež proudí z otevřeného Srdce Kristova „do věčného života“, je zvláště důležitý proud útěchy. Trpící lidé potřebovali ve všech dobách Boží útěchu a nacházeli ji z víry „v Srdci, jež nás milovalo od počátku“. Náš Bůh je nejmilosrdnějším Otcem a Bohem, od něhož pochází všestranná útěcha skrze Krista. (2 Kor 1, 3–5)

Leckdy jsme bezradní, když se objeví větší potíže v práci, různá zklamání způsobená lidmi, nebo když se životní rozhodnutí k povolání, k manželství apod. ukáží jako chybná. Pro takové chvíle platí útěšné pozvání Pána. Spasitel sám stojí před námi jako příklad nesení kříže. Jak on vzal na sebe „podobu služebníka“, tak máme nést i my svou zkoušku a svůj kříž v oddanosti do Boží vůle. Kdo jej nese denně s Pánem, nezničí se v otroctví vášní a splní klidně svůj životní úkol.

Srdce Páně je nám příkladem v nejrůznějších smutných situacích života:

Těší chudé příkladem svého života, v němž „neměl, kde by hlavu složil“ (Mt 8, 20).

Těší vyhnané z vlasti, když sám zažil nepohostinnost v Betlémě (Lk 2, 7), exil v Egyptě (Mt 2, 13) a nepřátelství rodného Nazareta (Lk 4, 29) i krajanů, před nimiž se musel skrývat (Mt 12, 14).

Těší hladové, když sám poznal bolest hladu v poušti (Mt 4, 2) a žízeň v horku (Jan 4, 6) i ve zranění těla na kříži (Jan 19, 28).

Těší vězně, týrané a nevině pronásledované, protože to vše sám zakusil.

Sv. Pavel nás ujišťuje, že to není jen povrchní a přechodná útěcha, nýbrž věčná a mocně působící: „Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději – on sám ať potěší vaše srdce a utvrdí vás v každém dobrém činu i slovu.“ (2 Sol)

Jaký pohled se nám zde nabízí do laskavého Srdce našeho Pána! Důvěřuji mu a hledám u něho klid duše z Písma, z modlitby a z eucharistie?

Ježíši, z kříže rozpínáš náruč a ze svato-stánku objímáš svým Srdcem celý svět. Ale svět tě

považuje za fanatika, který se obětuje pro několik pošetilců. Ani tvou krví vykoupení křesťané o tebe nestojí. Když chceš, můžeš si viset na kříži a čekat v prázdných chrámech. Nikdo ti v tom nebrání a nikoho to nezajímá. Zajímáme se o jiné záležitosti, než je láska! Božsky trpělivý Ježíši, oživ moje zkažené srdce, které ve hluku motorů zapomíná, co to znamená: mít rád. Ať jsem zase člověk, nikoli bezduchý stroj, kterému je všechno lhotejné. Ježíši, vysvoboď nás z tohoto vzájemného nezájmu a nelidskosti, do které padáme, jakmile tě přestáváme milovat v Nejsvětější svátosti a nechceme objímat tvůj kříž. Ty jsi jako zmrtvýchvstalý Boží Syn jediným prostředníkem mezi námi lidmi a Otcem. Ty jsi dostatečně ukázal během své veřejné činnosti, že znáš Otce a znáš srdce všech lidí. Znáš i mé slabé srdce; posilni je milostí víry, naděje a lásky – ty to dovedeš, protože jsi Pán a Bůh! Rozžehni v nás svou lásku!

autor: P. Vojtěch Antonín Jeniš
(II. Ročník Katechezí, Katecheze 36, 1993/94)

pro Věžník vybral otec Damián

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křty

Třešť: Tomáš Brychta
Kristýna Marie Pešťová
Jan Petr Majdič
Veronika Marie Kubalová

Pohřby

Třešť: Bohumír Hejl
Věra Kubů
Marta Kameníková
Anežka Mezerová
Karel Pittner
Anděla Roháčková

„V TEMNÝCH ULIČKÁCH ČÍHÁ NEBEZPEČÍ.
NA JAKOU STRANU SE PŘIDÁŠ?“

TÁBOR LOVĚTÍN 2021

Pro žáky 2. stupně ZŠ

11. - 21. 7. 2021

Hlavní vedoucí: Johana Zachová
Tel.: 733 700 093
Email: johana.zachova@outlook.cz
Přihlášky na <https://orel.tre-fa.cz/>

Cena:

Pro členy Orla 1700,- (po 31.5. 1800,-)
Pro nečleny 1900,- (po 31.5. 2000,-)

DETEKTIVNÍ AKADEMIE

**PROSÍME O POMOC,
HLEDÁME MLADÉ NADĚJNÉ
DETEKTIVY, KTERÍ CHTĚJÍ UMĚT
VYŘEŠIT VELKOU ZÁHADU.**

Naše detektivní výuka proběhne: od 14.7. do 24.7. 2021, Zlatomlýn u Opatova

Školné- pro členy Orla 2100,- a další jejich sourozence 2000 Kč

pro nečleny Orla 2350,- a další jejich sourozence 2250 Kč

Ředitelka akademie – Marie Kaňková (tel. 736 702 315, maruskanka@seznam.cz)

Přihlášky na akademii jsou k dispozici na webu orel.tre-fa.cz

TJ Orel Třešť
Letní tábor Zlatomlýn 2021
PRO HOLKY A KLUKY 1. STUPNĚ ZŠ

